

[Krag.]

oriteringen efter 1920, har Staten skudt en Skatteprioritet ind, som har løftet Realkreditpenge over den Jordbund, paa hvilken den skal hvile fast.

Derfor er det af afgørende Betydning for Tilliden til Realkreditinstitutionernes og vore Sparekassers Soliditet, som jeg har oplyst i Eftermiddag, at vi naar til en Reduktion og en blivende Reduktion af Ejendomsskatterne.

Jeg maa tilstaa, jeg forstod ikke helt den højtærede Ministers Betragtninger over Virkningerne af Lovforslagets Gennemførelse for Staten. Den højtærede Minister kom til det Resultat, at Staten fik overført paa sin Kappe ca. 28 Mill. Kr. Jeg kan nu ikke komme til dette Tal, jeg mener, at ved de Indtægtsforøgelses og de Overførsels, som for Amternes Vedkommende skal finde Sted til Staten, kan der kun blive Tale om 6,5 Mill. Kr., at der for Sognene og Byerne gennem Overførelsen af de to Tolvte dele af Aldersrenten kan blive Tale om 10 Mill. Kr., og at der, naar man tager de to Trediedele for sindssyge og aandssvage, bliver Tale om 5 Mill. Kr., og det kan ikke blive mere end 21 Mill. Kr. Og vil den højtærede Minister være med til en Revision af Amternes Udgiftsbudgetter, saaledes at rene Statsopgaver skal løses ved Statsmidler, kan der blive Tale om et Par Millioner Kroner mere, hvorved vi kommer op til de 23 Mill. Kr., jeg har nævnt.

Hvor den højtærede Minister faar sine 28 Mill. Kr. fra, forstaar jeg ikke rigtigt. Men for at der kan tilvejebringes Dækning for disse ca. 22 Mill. Kr., er det ganske nødvendigt, at Foranstaltninger træffes; og her har jeg givet Anvisning paa, hvad det skal være for Foranstaltninger, og tilsagt den højtærede Minister vor Villighed til at medarbejde til saadannes Tilvejebringelse, saaledes at Dækning for de overførte Beløb kan skabes.

At jeg ikke i 1927—28 naaede til at faa en Nedsættelse af Amtsejendomsskatterne, er en Sag, vi har behandlet saa forfærdelig tidt her i Tinget, og som jegsaa mange Gange har gjort Rede for min Opfattelse af, at jeg ikke finder fjerneste Anledning til at repetere den. Men naar man siger, at jeg jo havde et Flertal i begge Ting for en Skatnedsættelse som den, jeg havde foreslaaet, viser det faktiske, at et saadant Flertal havde jeg ikke. Jeg havde det ikke en Gang i dette Ting. Der var slet ikke Tale om noget Flertal. Til den ene Side var man imod overhovedet at gaa med til Nedsættelse; til den anden Side kunde man ikke

faa Nedsættelserne store nok, og saa blev Resultatet, at vi ingen Nedsættelse fik. Det kan kun glæde mig, at det nu er lykkedes at naa til en saadan Samling paa dette Omraade, at disse Lovforslag her har kunnet fremsættes.

Naar jeg i Tiden fra 1926 til 1929 ikke beskæftigede mig med den sognekommunale Ejendomsskat, hvad den højtærede Minister raillerede over, havde det den ganske naturlige Grund, at naar jeg stødte paa saa store Vanskeligheder, hvad en beskedent Nedsættelse af Amtsskatterne den Gang angik, var der ikke for mig nogen synderlig Fristelse til at øge disse ved ogsaa at tage Spørgsmaalet om de sognekommunale Ejendomsskatter op.

Den højtærede Minister omtalte igen den forskellige Promille, hvormed Ejendomsskatten i Sognekommunerne vil blive udskrevet, naar et saadant Forslag som det, der her er stillet, ophøjes til Lov, og gjorde Rede for, hvordan Kommuner, der i Øjeblikket beskattes med samme Promille, vil komme til at liggé højest forskelligt. Det er kun en Gentagelse af, hvad den højtærede Minister fremsatte derom i Lands tinget, og paa denne den højtærede Ministers Udtalelse har jeg udførligt i mit første Indlæg været inde, og jeg har udførligt gjort Rede for, hvorfor jeg maa hævde, at en saadan Virkning er fuldt retfærdig og fuldt berettiget.

Nu siger saa den højtærede Minister, at dette kan jeg kun paastaa, naar jeg ser rent skattehistorisk paa Spørgsmaalet. Det kan være meget rigtigt; jeg ønsker at knytte Traaden der, hvor den bristede i 1914—15. Jeg har nemlig lært af vor skattepolitiske Historie gennem disse Aar, at Skattelovgivningen har aabnet Mulighed for en Udvikling, og at der paa denne Grund er gennemført en Udvikling paa Ejendomsbeskatningens Omraade, som i de gode Tider taaltes, som man bøjede sig for, men som i Tider som dem, vi nu gennemlever, er i høj Grad medvirkende til Erhvervets manglende Rentabilitetsmulighed, i høj Grad føles som en Uretfærdighed, og hvis Ændring, tør jeg hævde, er et Folkekrav indenfor det Erhverv, som Talen her er om.

Jeg har heldigvis den Evne, at jeg kan lære af Fortidens Fejl; det var en Evne, jeg kunde ønske saa mange andre og først og fremmest det radikale Venstre, som kun besidder denne Evne i saare rudimentært Omfang. Jeg kan lære af Fortidens Fejl, jeg kan erkende, om jeg selv har været med til at begaa dem, og jeg kan